

כל אדם, מכל מקום בעולם, מכיר את התחושה של אובדן ושל געגוע,
לכל אדם יש המתכון שמזכיר לו מישהו יקר.

מתכון עם זיכרון - הנצחה ייחודית לזכר חללי צה"ל וחללי פעולות האיבה
דרך בישול מתכונים אהובים והסיפור שמאחוריהם.
זאת על ידי מפגשי בישול בהם מבשלים מנה אהובה של חלל צה"ל או חלל
פעולות איבה. במפגשים מבשלים, טועמים ומשתפים תמונות, סיפורים,
קטעי וידאו ומשוחחים על האדם שמאחורי המנה ומשפחתו.

לקראת יום הזיכרון יתקיימו ברחבי הארץ מפגשי בישול בהם יונצחו חללי
צה"ל ונפגעי פעולות האיבה, במסגרת מתכון עם זיכרון.

מפגש בישול לזכר

עמית יצחק ז"ל

ילדות

עמית, בנם של ליזה ויחיאל.

עמית נולד בבית חולים "העמק" בעפולה ביום י"ד בתשרי (28.9.1993).

ילד שני להוריו ולו אחות גדולה ששמה הוד.

הוריו סיפרו כי: "בבואו לעולם הבית הוצף באור גדול, אושר ושמחה עילאית".

אימו ביקשה להעניק לו את השם עמית, ואכן כשמו כן הוא - חבר ורע אמיתי, לטוב

ולרע".

על הילד שהיה

עמית נולד וגדל ביישוב תל תאומים, השוכן מדרום לבית שאן.

הוא למד בבית הספר היסודי האזורי "ביכורה" והמשיך ל"אורט כללי" בבית שאן, בו סיים י"ב כיתות.

בדרך כלל נראה היה שעמית לא השקיע הרבה בלימודיו, ובכל זאת הגיע להישגים ולציונים גבוהים, בזכות האינטליגנציה הגבוהה שלו.

עמית זכה לילדות מאושרת ביישוב, ילד יחיד ומיוחד, אהוב על כל הסובבים אותו, בני המשפחה וחברים.

על הילד שהיה

עמית היה ילד שאהב לצחוק, להתבדח, לעשות שמח בכל מקום שנמצא בו. ילד עם נוכחות, כריזמה וקסם אלוהי, כדברי אוהביו.

עמית גדל והיה לנער יפה תואר, חסון, חכם ורגיש, עם חיוך תמידי על שפתיו. בכל עת הוא אהב לעזור לכל סובביו, והיה הראשון להתנדב לכל משימה.

עמית אהב מאוד כדורגל, אהד והעריץ את קבוצת הכדורגל "מכבי תל אביב" במיוחד, ואת השחקן והמאמן "אבי נמני" בפרט. יחד עם קבוצת האוהדים השרופים, הוא נהג לפקוד את משחקי הקבוצה באופן קבוע במשחקי הבית, ולעיתים במשחקי החוץ. בין סיום הלימודים לתקופת הגיוס וגם שלאחר מכן הקדיש לעבודה בחריצות ובמסירות, באולם האירועים "ארמונות חנה" בבית שאן.

מתכון עם זיכרון

הגיוס לצה"ל

עמית עבר גיבוש בן יומיים במכון וינגייט ביחידת צנחנים, בתאריך 15/3/12 התגייס עמית לצה"ל ושובץ ב"חיל חימוש".

עמית עבר לשרת במחנה הצבאי "נטפים" ולאחר מכן שובץ מחדש במחנה הצבאי "הרדוף". עם הזמן הכיר את העולם הצבאי, קיבל אותו, ונפתח אליו, עד כדי כך שהיו לו מחשבות בהם שיתף את אמו להיות "אזרח עובד צה"ל".

מועד הנפילה

עמית נפל בעת שירותו ביום כ"ב בכסלו תשע"ד (24.11.2013), שלושה שבועות אחרי שנפצע בתאונת דרכים בצומת בית השיטה.
בן עשרים בנפלו. הוא הובא למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין בביכורה, סמוך למקום מגוריו. הותיר הורים ואחות.
על מצבתו של עמית כתבו בני המשפחה: "תחינות ודמעות שפכנו כמים. יחיד ומיוחד עלית לשמים".

אימו של עמית ספדה לו: "עמית שלי, לא איבדתי תקווה לרגע, כל כך חיכיתי בדריכות שתתעורר ותאמר לי עם החיוך הכובש שלך 'מאמא אני ניצחתי', אבל המדדים במוניטור צנחו, והתקווה הפכה לייאוש. נסיך שלי, רציתי לבקש ממך סליחה שלא הצלחתי לעזור לך לסיים את המלחמה בהצלחה. כולם אומרים שעשינו הכול, אבל אולי אני לא עשיתי מספיק? מלאך שלי, תמיד היית אומר לי את אישה חזקה, אימא חזקה, תמיד היית נוהג לכנות אותי אשת הברזל, אז זהו שכבר לא ... בוא תספר לי ותייעץ לי איך מתמודדים ומתגברים על ילד כמוך, על האובדן הבלתי אפשרי, העצב האינסופי, הריקנות, הבדידות, החיים חסרי התוכן ובכלל.

אוצר שלי, עשה איתי חסד קטן, תחזק ותן לנו כוח להמשיך. תשמור, תלווה, תייעץ, ותנחה בדרכך הכל כך מיוחדת את אבא ואת הוד המלכה שלנו, הם היו איתך בכל רגע ורגע ולא הרפו. תהפוך לאבא והוד את הבכי לצחוק, את העצב לשמחה, את הבדידות לאושר ואת החושך לאור. ובקשה קטנה נוספת, בלילות הטרופים ללא שינה, כשסוף סוף אני נרדמת, תגיע לביקור. דקה בשבוע תספיק לי כדי להרגיע ולו במעט את הדאגה והגעגוע הבלתי פוסק ... חיים יפים שלי, אני אימא נפרדת ממך ולא לתמיד, אתה איתי בליבי ובנשמתי. הייה שלום ילד שלי, תנוח על משכבך בשלום".

יחיאל, אביו של עמית ספד לו: "לומר שאני מתגעגע, זאת לא חכמה. לומר שאתה חסר, זה אחרים גם יגידו. לומר שאני לא מרגיש, מהרגע שהלכת מת בי הרגש לבני האדם. אתה חסר לי בני, כואב אני כל רגע ואין אפשרויות לתאר כמה זה לא אמיתי שאתה לא כאן. החיוך הכובש שכבר לא איתנו, הילדותיות שלך שכה חסרה והדאגה שלך לכולנו. ילד גבר שמח שכמותך לא ראיתי. בן יקר שלי, אוהב וכואב ולא פחות מנצח. קשה לכתוב לך בלשון עבר, כי כל רגע אני מחכה לשמוע את הקריאה שלך ... מתגעגע אליך תמיד, בני".

הוד, אחותו של עמית, כתבה: "עמית אחי היקר והיחיד. איך זה שככה השארת אותי לבד? אחות יחידה? מה אפשר לכתוב לך? שאני מתגעגעת? הרי זה ברור. שאני רוצה אותך כאן למטה? שתרד אלינו ונחזור לחיים הרגילים? כמה שאני יכולה לבקש ולרצות, אין זה אפשרי. ה' בחר בך מלאך, מלאך שילווה אותי. הרי לא סתם הוא לקח אותך כל כך מוקדם, עוד לפני שהספקנו ליהנות ממך. היית ילד מיוחד, וכמו שכתבתי לך על המצבה: 'יחיד ומיוחד עלית לשמים' ..."

השארת אותנו לבד, כואבים ועצובים, החיים לא יהיו אותם חיים. הבדידות והריקנות ששוכנות בתוך הבית ... איך אפשר להתרגל לחיות בלעדיו? השבתות לא אותן השבתות, החגים לא יהיו אותם החגים, הם תמיד יהיו מלווים בעצב, בכאב, בריקנות, בחסרונך ששוכן בכל אחד ואחת מאיתנו. אי אפשר להתרגל לחיות בלעדיו, ולא נתרגל אף פעם!"

מזמינים אתכם לרשום כמה מילים ולשתף איתנו

באתר האינטרנט

של מתכון עם זיכרון

www.matkonzikaron.co.il

או ברשתות החברתיות, ואנו נעביר למשפחה

תודה שלקחת חלק במפגש בישול

מתכון עם זיכרון

